

om Dagen pr. Abonnent som Gjennemsnittallet for Telefonens Benyttelse, og hermed stemmer det ogsaa, at det københavnske Telefonselskabs ca. 850 Abonnenter føre omtrent 4000 Samtaler daglig. Medens den københavnske Telefon saaledes i denne Henseende gaaer ind under Gjennemsnitsmaalet, hævder den sig i en anden Henseende en Særstilling, nemlig som det i geografisk Udstrækning største Telefonanlæg i Verden, idet dens tilsammenlagte 200 danske Mil lange Ledningstraade etablere en Forbindelse, der strækker sig fra Kastrup som sit sydligste til Helsingør som sit nordligste Punkt.

P. H.

Til Illustrationerne.

I Tilslutning til Edouard Detailles Portrait og Biograph give vi S. 212 et Træsnit efter hans bekendte Billede »Lalerte« — en Scene fra Krigen, hvis livligt fortalte Indhold tydeligt nok tolkes af de udtryksfulde Figurer med den klart tilvejebragte Forbindelse mellem dem og den hele Karakter af Ilfærdighed, af »periculum in mora«, som Kunstneren saa fortræffeligt har vidst at lægge ind i sit Billede.

To danske Lokaliteter føres frem for Øjet S. 214 og S. 217 — en gammel og en ny, en sjællandsk og en jysk, den første trængende til Afløsning og, om vi ikke ere fejlt underrettede, ogsaa imødesende en saadan, saa at den gamle Skibsbro snart vil høre til »det Helsingør, som forsvinder«; den Sidste slunkende ny og skuende stolt ud over de Bølger, som beskylle dens Fod, og som Synet omfatter milelangt fra Toppen af Lødbjerg Fyr, om hvis Beliggenhed Læseren kan faae Underretning ved at gaa fjorten Dage tilbage i Tiden og gjennemlæse vor lille Meddelelse om »en Stranding ved Agger« i Nr. 1268.

Fiskerikutteren »Margrethe«, som den 30. f. M. løb af Stabelen paa Hr. Skibsbygger Rosenfeldts Værft, Nyt Kalkbrænderi, er det største her i Landet til Fiskeri under Færøerne og Island specielt konstruerede og byggede Fartøj, 74⁷⁰/₁₀ Register-Tons, med en Længde af 76 Fod paa Dækket, 70 Fod i Vandlinien, en Bredde af 20 Fod og et Dybtgaaende af 12¹/₄ Fod, bestemt for en Besætning af 16 Mand. Skibet bliver yawlrigget med to Master. Konstruktion og Bygning er hensigtsmæssig udført efter Initiativ og under Tilsyn af Hr. Skibsbygmester Skifter Andersen, som bliver korresponderende Rheder for det nye Interessentskab »Fiskerikutteren Margrethe«. — Det var at ønske, at der her maatte bygges og udrustes flere saadanne Fartøjer, som med Held maatte kunne fiske under vore Kyster ligesaagodt som de Hundreder af fremmede Fartøjer, der alt i mangfoldige Aar have øvet denne Idræt. Efter de engelske Beretninger fra 1882 har Nettooverskudet for engelske Fartøjers Vedkommende været 300 Lstrl. gjennemsnitlig for hvert Skib i nævnte Aar.

MUSIK

Ved Kapellets sidste Soirée for Kammermusik optraadte to unge Violinister, der synes at have en Del Betingelser for som Rekruter at forstærke vort lille Korps af Violin-Solister, D'Hrr. Axel Gade og Ludvig Holm, hvoraf den Førstnævnte spillede Primostemmen i en Spohrsk, temmelig falmet Strygekvartet, medens den Sidstnævnte som Solist foretog en interessant Sonate af Händel. Indbyrdes sammenlignede forekom Hr. Holm nok saa udviklet og moden, medens Hr. Gade med endnu en Del teknisk Ufrihed forbandt en medfødt eller nedarvet Evne for musikalsk Forstaelse, som i sin zarte Finfølelse øjensynlig gjorde særligt Indtryk paa Publikum. Det gjælder om dem begge, at baade Livet og Kunsten endnu kan lære dem en Del, men de ere jo ogsaa begge To unge og have Fremtiden for sig.

En anden, efter sit Indhold særdeles interessant Kammermusikften gav Musikforeningen. For de Mange, der ikke høre til Stamgæsterne ved Neruda-Matinéerne Søndag Formiddag, maatte Bekjendtskabet med en saa ypperlig sammenspillet Kvarter som Neruda-Kvartetten (D'Hrr. Anton Svendsen, Nicolai Hansen, Christian Petersen og Franz Neruda) være som en Aabenbaring fra en bedre musikalsk Verden, hvor Intet er Mislyd, hvor Alt fortøner sig i den skønneste Harmoni. Det var Beethovens poetiske, tankevægtige Kvarter i E-Moll (Op. 59), som ved denne Lejlighed gav Kvartetten Stoffet til en Præstation, der paa sine Steder, navnlig de to Mellemafdelinger helt igjennem, hævdede sig til en betydelig Højde. Tanken søger uvilkaarlig tilbage til Florentinerkvartetten for at finde noget Lignende. — Koncerten indeholdt desuden to Numre, der paa eengang havde det Godes og Nyes Interesse, en

særdeles virkningsfuld Pianokvartet af Saint-Saëns og nogle Brudstykker af de yndefuldt bestikkende Sangkvartetter med Pianoakkompagnement, som Brahms har udgivet under Navn af »Liebeswalzer«.

Cæciliaforeningen har fortsat med sine musikhistoriske Koncerter. Den sidst afholdte beskæftigede sig med Værker fra det syttende og attende Aarhundrede, og da væsenlig med den italienske Opera saa langt hen i Tiden, at Slutningsnummeret dannedes af Pergoleses Intermezzo *La serva padrona* (c. 1730), den lille muntre Opera, der har den tredobbelte Mærkelighed, at den har givet Stødet til den franske *Opéra comique*, at den trods sin ærværdige Alder endnu af og til findes paa Operarepertoiren rundt omkring og endelig at den i hele sin Karakter minder saa paafaldende om Mozart, navnlig om »Figaro.« Koncerten tog sin Begyndelse med Venetianeren Cavalli (født c. 1600), af hvis mange Operaer nogle mærkelig dramatisk livfulde Arier blev givne. Af det iøvrigt temmelig lange Program maa endvidere fremhæves det stort anlagte, stilfulde Crucifixus af Venetianeren Lotti, for ikke at tale om de i deres franske Toilet *à la bergère* meget indtagende Brudstykker af gamle, nu længst forglemte Operaer af Lully og Rameau, begge igjennem et Tidsrum af et Aarhundrede saagodtsom Eneherkere over den franske Operascene. Blandt Aftenens mange Solister tog Hr. Anton Svendsen med Rette Publikum med Storm ved sin i alle Maader fortrinlige Udførelse af de under Navnet *Folies d'Espagne* i de sidste Aar igjen til Ære og Hæder komne morsomme Variationer af Corelli: »il vero Orfeo de' nostri tempi«, som det dengang hed sig om ham. Frøken E. Dons, en ung Sangerinde, Elev af Fru Keller, vakte en Del Opmærksomhed ved sit dramatiske Foredrag og en stor og fyldig dyb Mezzosopran eller Alstemme, der forhaabenlig med Tiden vil komme vor Opera til Nytte.

Massemorderen Hugo Schenk

har i de sidste Uger tiltrukket sig en sørgelig Opmærksomhed ved den Række af raffineret overlagte og grusomt udførte Mord, der ere komne for Lyset som hidrørende fra ham og hans Medskyldige. Dag for Dag have det wienske Politis Undersøgelser bragt nye Opdagelser frem, og endnu kan det ikke ansees for sikkert, at Rækken er sluttet, saa at alene af den Grund en omstændelig Fremstilling af Schenks arevis fortsatte Forbrydervirksomhed vilde være vanskelig, selv om den ikke tillige vilde være overflødig paa dette Sted, efter at vor Dagspresse i Lighed med hele den europæiske Presse daglig har bragt Meddelelser om Undersøgelsernes og Tilstaelsernes Resultater. Kriminalhistorien kjender ikke mange Sidestykker til dette Forbryderliv, i hvilket den gemeneste Vindesye i Forbindelse med raa Sandselighed have været de ledende Motiver. Ældre Tjenestpiger, som havde lagt Lidt tilside fra mange Aars haardt Arbejde, har han lokket til sig under Paaskud af at ville agte dem og derpaa med koldt Blod myrdet sit lettroende Offer, for strax efter at udsøge sig et nyt.

THEATRENE.

At det kgl. Theater har handlet klogt i at variere sit Operarepertoire med en ny Indstudering af Scribes og Aubers »Fra Diavolo«, viste det Bifald, hvormed denne Reprise blev hilset, og den Munterhed, den vakte i Søndags. Behændig lagt tilrette baade fra Scribes og Aubers Side, paa eengang spændende og underholdende i Handlingen, rummer den en musikalsk Esprit, som kun en Pariser og en Auber har den, og som kommer frem i den hele Række af melodieuse Kavatiner, Kor og Ensemblestykker — hvad Under derfor, at dette Syngespil, mønster-værdigt for hele denne Genre, bærer sin Alder af henvend et halvt hundrede Aar med en forbausende Lethed. I Theatrets Udførelse for Tiden er der et meget heldigt Moment af den samme Lethed, saa »Fra Diavolo« gaaer over Scenen med en Takt og en disciplineret Sluttethed i Gjen-

givelsen, der kommer Operaen til virkelig Ære. En fortrinlig Støtte har Udførelsen i Hr. Olaf Poulsens meget morsomme Fremstilling af den rejsende Englænder, og det er kun Skade, at Hr. Schram, der har skabt noget Fortrinligt ud af sin lille Røverrolle, ikke har faaet mere Plads til at gøre sig gjældende. Forøvrigt er det det ligelige, kvikke Ensemble, der betegner det Vellykkede i Udførelsen, ligefra Koret og Orkestret til Solisterne D'Hrr. Jastrau, Simonsen og Christophersen samt Fru Hilmer og Frøken Schrøder. Den Sidstnævnte giver i Zerlines Parti et nyt Bevis for, at Theatret i hende kan gøre Regning paa en værdifuld og sympathivækkende Medhjælp i de lettere Operapartier.

De københavnske Privattheatre bleve i vort forrige Numer alle tre omtalte hvert med sit »store« Stykke, men allerede dengang havde Knobelauchs pludselige Død sat »Fromont & Risler« foreløbig ud af Kasinos Repertoire. Indtil den fornødne Ombesætning af Delobelles og Chèbes Roller kan blive fuldført, har Kasino levet dels paa »Kejserens Kourer«, som dog nu siges at have overstaaet alle sine Fata for længere Tid, dels paa Fru Oda Petersens Tilbagevenden efter en haard Sygdom. Lykkeligvis synes denne ikke at have taget paa hendes Lune eller Evne til at give »Et enfoldigt Pigebarn« paa den mest overgiven-skalkagtige Maade; Fru Petersens Gjenoptræden i Tirsdags i den nævnte Vaudeville var en hel lille Fest, og Erik Bøghs gamle Stykke, der ved denne Fremstilling af Titellollen atter blev Saisonens første Trækplaster, kan formodentlig nu paany virke »som den bedste spanske Flue«.

De »Hundrede Jomfruer« have rundelig holdt, hvad den første Opførelse lovede, thi Folketheatret har ikke i mange Aar havt et saa stærkt og stadigt Besøg som til denne Lecocqske Operette, der desuden vedblivende er bleven indledet med et lille Arbejde, hvilket vi ikke fik omtalt i Søndags, skjøndt det nok fortjener et Par Ord. »Linedanserens« af Octave Feuillet er i Grunden fuldt saa karakteristisk parisisk som selve hin lystige Farce. Tilsyneladende er dette, paa sin Vis flot og elegant skrevne Konversations-Skuespil ikke blot overvejende alvorligt, men ogsaa særdeles moralsk. Seer man nærmere til, finder man imidlertid Moralen temmelig tynd og flad, mere betegnende end smigrende for det høje og fine Selskab i den franske Hovedstad, hvor Octave Feuillet som Kejserindens protegerede Digter vandt sin fornemme Værdighed. Moralen gaaer ud paa den simple Sandhed, at en ung Kone begaaer en stor Fejl ved at lytte til en ung Ælsker, naar hun ved sin Side har en Mand, der i sig skal forene omtrent alle Dyder. Hendes Fejl fremstilles dog mindre som en Forsyndelse end som en Dumhed og en Latterlighed, hvad der allerede er ret karakteristisk. Til den Ende forvandles derfor den melankolsk-sværmeriske, romantisk-syrlige Tilbeder i det lille Stykkes Begyndelse til en Pjalt og Nar i dets anden Halvdel. Man kan her indskyde den Bemærkning, at Hr. Reumert kommer ulige bedre fra den sidste Part af Rollen end fra den første: han har aabenbart ikke det lyriske Fond i sig, som hans Udseende frister til at tro, og som han altfor længe har spillet paa uden at faae Fylde deri, hvorimod han i de omtalte komiske Scener viser sig i Besiddelse af meget gode Anlæg som gratieus Farceur, noget Saadant som Folketheatret netop ofte vil kunne bruge ham til, naar Hr. Wulff i næste Saison forlader Nørregade. — Idet vi vende tilbage til »Linedanserens«, skulle vi fornemlig fæste Opmærksomheden paa den yderst konventionelle Maade, hvorpaa Feuillet bestemmer Ægtefolkernes indbyrdes Stilling og hævder ham som den overlegent Givende, hende som blot Modtagende, ham som Herren med alle Rettigheder paa sin Side, hende som den til idel Taknemmelighed, Troskab og Lydlighed forpligtede Part. Næsten naivt stiller det gode Selskabs Digter Forholdet saaledes paa Spidsen, at man stærkt fristes til Rebellion mod hans Moralitet og neppe kan andre sig over, at den i Praxis ikke holder Stik, men snarere forleder til Oprør, fordi den i sig rummer en betydelig Dosis af »Kvindens Underkuelse«. Man mærker det maaske mindre paa Folketheatret, hvor Frøken Lydia Sørensen er lige saa langt fra at give den varme, lidenskabelig følelse og efter utilfredsstillet Kjærligheds Lykke higende Kvinde som fra at fremsille den elegante Dame; man fristes til at anse det for ganske rimeligt, at Manden hundser dette Væsen, der aabenbart mangler saa grumme meget i at kunne være, hvad hun skulde. Men i selve Stykket ligger Tanken dog klar nok, og den er paa sin Vis god at faae Forstand af, forklarer væsenlig de Extravagancer i Retning af Immoralitet eller af en helt anden Moral, som baade Livet og Litteraturen skjænker saa mange Exempler paa.

LITTERATUR

I »Højskolebladet« indrykkede Kapellan V. Brückner i Starup ved Kolding forrige Aar en Række Artikler om »Skriftens Betydning og Brug«, hvorved han paa en temmelig barok Maade lod sig henrive til at føre aldeles